

บทที่ 4

อภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาอิทธิพลของบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่อความโกรธ พฤติกรรมก้าวร้าวและการประเมินผู้อื่นทางลบเมื่อได้รับการยอมรับหรือถูกปฏิเสธจากกลุ่ม จึงขออภิปรายผลการวิจัยตามสมมติฐานดังนี้

สมมติฐานข้อที่ 1 บุคลิกภาพแบบหลงตนเองและเงื่อนไขการยอมรับมีปฏิสัมพันธ์กันในการรายงานความโกรธ

สมมติฐานข้อที่ 2 เมื่อถูกปฏิเสธจากกลุ่ม คนที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง รายงานความโกรธมากกว่าคนที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ แต่เมื่อได้รับการยอมรับจากกลุ่ม คนที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง รายงานความโกรธไม่แตกต่างจากคนที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ

สมมติฐานข้อที่ 3 บุคลิกภาพแบบหลงตนเองและเงื่อนไขการยอมรับมีปฏิสัมพันธ์กันในการแสดงพฤติกรรมก้าวร้าว

สมมติฐานข้อที่ 4 เมื่อถูกปฏิเสธจากกลุ่ม คนที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง มีพฤติกรรมก้าวร้าวมากกว่าคนที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ แต่เมื่อได้รับการยอมรับจากกลุ่ม คนที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง มีพฤติกรรมก้าวร้าวไม่แตกต่างจากคนที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ

ผลการวิจัยสนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 1, 2, 3, และ 4 ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Twenge และ Campbell (2003) ที่พบว่าบุคลิกภาพแบบหลงตนเองและเงื่อนไขการยอมรับมีปฏิสัมพันธ์กันในการรายงานความโกรธและการแสดงพฤติกรรมก้าวร้าว และพบว่าเมื่อถูกปฏิเสธจากกลุ่มคนที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงมีความโกรธและแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวมากกว่าคนที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ เนื่องจากในสถานการณ์ทางลบหรือถูกปฏิเสธจากกลุ่ม คนที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงจะไวต่อการถูกคุกคามอึดตา และจะแสดงความก้าวร้าวเพื่อเรียกคุณค่าแห่งตนและความเหนือกว่าของตนเองกลับคืนมา แต่เมื่อได้รับการยอมรับจากกลุ่มคนที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูง จะมีความโกรธและแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวไม่แตกต่างจากคนที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ เพราะ

ในสถานการณ์ทางบวกนั้นเป็นสถานการณ์ปกติ จึงไม่ได้ส่งผลกระทบหรือไปกระตุ้นให้คนมีปฏิริยาตอบสนองได้มากเท่ากับในสถานการณ์ทางลบ

สมมติฐานข้อที่ 5 คนที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงประเมินผู้อื่นทางลบมากกว่าคนที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ

ผลการวิจัยสนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 5 คือ คนที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงประเมินผู้อื่นทางลบมากกว่าคนที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ เนื่องจากคนที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงมักคิดว่าตนเองมีความพิเศษ และคิดว่าตนเองมีดีกว่าผู้อื่น จึงประเมินผู้อื่นในทางลบเพื่อให้รู้สึกว่าคุณเหนือกว่า

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทางของคะแนนการประเมินผู้อื่นทางลบพบว่า บุคลิกภาพแบบหลงตนเองและเงื่อนไขการยอมรับมีปฏิสัมพันธ์กัน เมื่อทดสอบการเปรียบเทียบว่า เมื่อถูกปฏิเสธจากกลุ่ม คนที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงประเมินผู้อื่นทางลบมากกว่าคนที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ แต่เมื่อได้รับการยอมรับจากกลุ่ม คนที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงประเมินผู้อื่นไม่แตกต่างจากคนที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ ผลการวิจัยนี้มีแนวโน้มเหมือนกับผลการวิจัยในข้อที่ 1, 2, 3, และ 4 ซึ่งอธิบายในเหตุผลเดียวกัน

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนสามทางของคะแนนความโกรธ พฤติกรรมก้าวร้าว และการประเมินผู้อื่นทางลบพบว่า ปฏิสัมพันธ์ของเพศ บุคลิกภาพแบบหลงตนเอง และเงื่อนไขการยอมรับไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ปฏิสัมพันธ์ของเพศและบุคลิกภาพแบบหลงตนเองไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ปฏิสัมพันธ์ของเพศและเงื่อนไขการยอมรับไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ และผลหลักของเพศไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ เนื่องจากการถูกปฏิเสธจากกลุ่มเป็นสถานการณ์ทางลบที่ทำให้คนรู้สึกเจ็บปวดทั้งเพศหญิงและเพศชาย ดังนั้นจึงไม่มีความแตกต่างระหว่างเพศในเรื่องนี้ ผลการวิจัยสอดคล้องกับงานวิจัยของ Twenge และ Campbell (2003) ที่พบว่าปฏิสัมพันธ์ของเพศและบุคลิกภาพแบบหลงตนเองไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ปฏิสัมพันธ์ของเพศและเงื่อนไขการยอมรับไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

สรุปภาพรวมของงานวิจัยจะพบว่าเมื่อถูกปฏิเสธจากกลุ่ม คนที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงจะมีปฏิริยาตอบสนองทั้งด้านการรายงานความโกรธและพฤติกรรมในทางลบมากกว่าคนที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำ แต่เมื่อได้รับการยอมรับจากกลุ่ม คนที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองสูงและคนที่มีบุคลิกภาพแบบหลงตนเองต่ำมีปฏิริยาตอบสนองไม่แตกต่างกัน และเพศไม่มีอิทธิพลต่อปฏิริยาตอบสนองร่วมกับตัวแปรบุคลิกภาพแบบหลงตนเองและเงื่อนไขการยอมรับ